

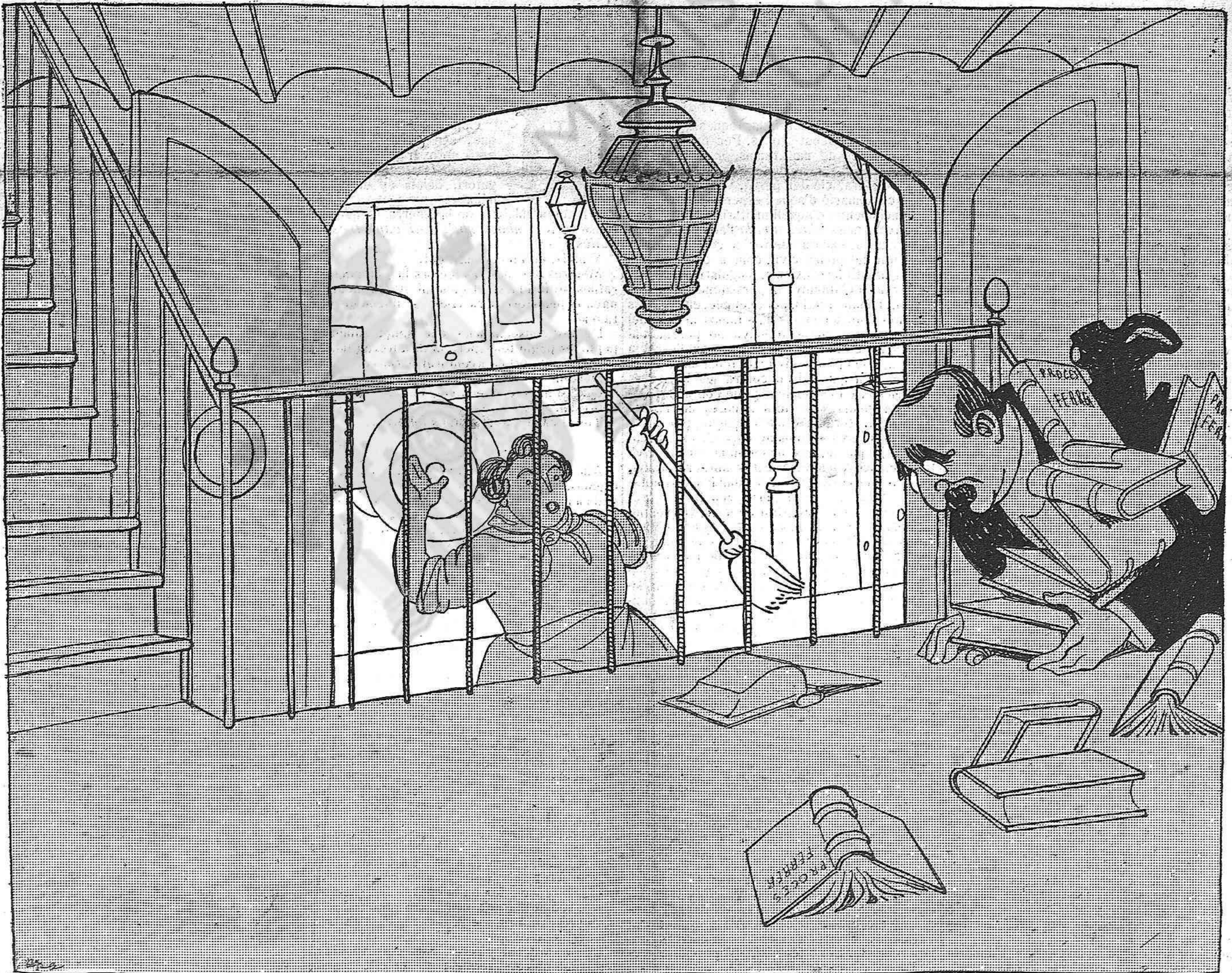

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
 Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

Ab el procés a coll

—¡Ai pobre senyor Canalejas!... Si al primer replà ja tropessa, ¿què farà quan sigui al pis de dalt de tot.

SEÑORES:

països del centre y del nord d'Europa no hi ha, com a Fransa y com a Espanya, una acció societaria o sindical independent del socialisme polític, sinó que les dues accions—sindical y política—estan lligades estretament, venint a ésser les organitzacions societaries y les organitzacions polítiques socialistes una mateixa cosa. Així ho veiem a Alemanya, a Austria-Hongria, a Bèlgica, a Dinamarca, a Suècia, a Noruega, etc.

El sindicalisme integral—nascut a Fransa y que compta entre'ls seus defensors escriptors genials, com Georges Sorel, y homes de gran talent, com Hubert Lagardelle,—contradiu aquella orientació general de l'obrerisme dels nostres dies. Va a la transformació revolucionaria del règim social, però no pels camins polítics del sufragi universal, del parlamentarisme, de la democràcia, sinó pel camí de la pura lluita econòmica y de classe. Quin avenir té aquesta tendència? Heusaquí una pregunta ben difícil de contestar. El sindicalisme d'en Sorel y en Lagardelle significa una renovació del socialisme, y en molts punts el correteix victoriosament. Però no es gaire fàcil que s'imposi sense sofrir importantíssimes modificacions. Els sindicalistes tenen raó quan criden als obrers distrets en les lluites polítiques a l'acció societaria y econòmica; no'n tenen quan declaren inútil y nociva pera les reivindicacions obreres la lluita en el terreny polític parlamentari y democràtic.

A. R. y V.

REPICS

PER escàndol divertit el que'l dissabte a la tarda va armarse al Congrés, quan en Romanones anuncià als diputats que, havent en Canalejas presentat la dimissió del Govern, s'aixecava la sessió.

Drets, ab el barret al clatell y els ulls fóra de les òrbites, els diputats cridaven, alsaven els punys y's deien els uns als altres coses no gaire usades en el llenguatge parlamentari.

Tan fóra de sí estaven alguns, que sense donarse'n compte varen posarse a enraonar en vers.

Aixís ho assegura *El Imparcial*, segons el qual, en el moment més dramàtic del safarranxo, van sentir-se aquets crits:

Salvatella:—¡Eso es una cobardía!

Pedregal:—¡No se puede así vivir!

Albornoz:—¡Cómo está la Monarquía!

Pedregal:—¡Que viva el poder civil!

¿Veritat que, per ser una improvisació a tres mans, la cosa no està del tot malament?

D'una carta «de fóra» que publica un periòdic madrileny:

«Tomo la pluma para manifestarle el entusiasmo que reina en este pueblo.

»Desde el 23 de Febrero hasta la fecha, se han celebrado ocho entierros...»

¡Guapo!... ¿Y per això han d'entusiasmarse, els grandíssims corbs?

«Los entierros han sido todos civiles...»

¡Ah!... Es un entusiasmo purament anticlerical.

Aixís, callem.

Inglaterra diu que reduirà els armaments quan vegi que Alemanya comensa.

Alemania respon que ella els reduirà, però vol que comensi Inglaterra.

Y Fransa promet també reduirlos el dia que Inglaterra y Alemanya els hagin reduït.

Com se veu per aquesta petita informació, el problema de la reducció dels armaments està en bon camí...

En bon camí pera anarse agravant, fins que les nacions no puguin més y exclamin indignades:—*Ahí queda eso.*

Y ha continuació vingui... *aquello.*

En Valentí y Camp ha donat una conferència en el domicili de l'«Orfeo de Blanes».

A l'hora d'escriure aquestes línies no sabem si haurà resultat carn o peix, mascle o femella. Cal confessar que'ns fa molta basarda...

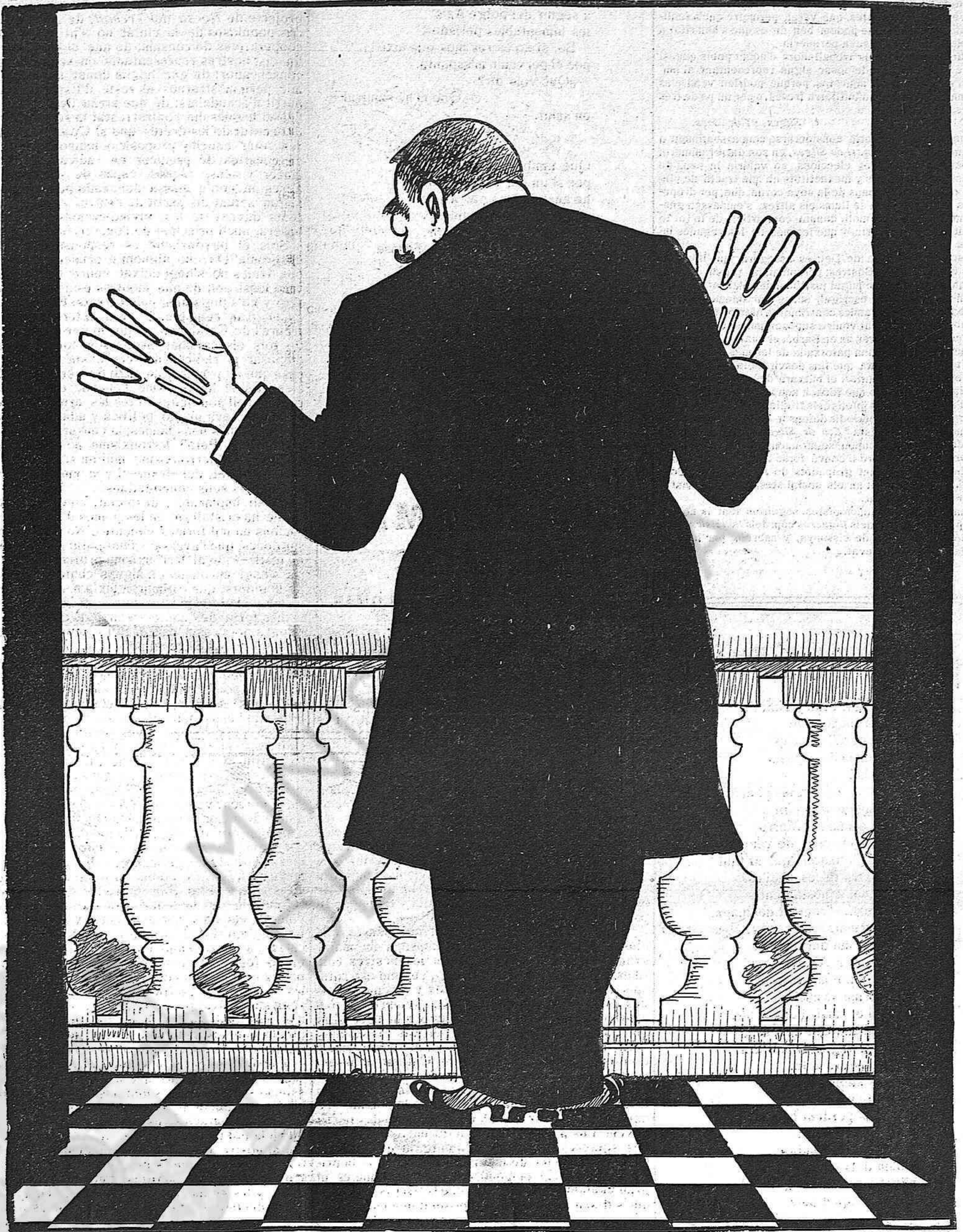
Perquè ¿què volen que sigui una conferència d'en Valentí en un orfeo, més que *música celestial*?

Llegeixo: «Dentro de pocos días vendrá á Barcelona el general Luque.»

Luque...ls hi transmeto pera *Luque*'ls hi pugui convenir.

Miracle. L'altre dia un frerot caputxí va entregar, baix secret de confessió, tres mil pessetes a un veí d'Olot.

Es la primera vegada que sento a dir que un frare dona diners.

—Esta vez les ha salido un poquito desigual...

Veritat es que encara ho hauriem de veure. Potser els hi haurà entregat ab la mà dreta y ab la mà esquerra els hi farà deixar pera misses.

El tinent d'arcalde senyor Sol se n'ha anat cap a Sevilla.

Diuen que hi va ab l'intent d'assistir a la cèlebre professó de Setmana Santa.

Si's tractés de la de la *Bona Mort* trobariem l'assistència d'en Sol més justificada.

Perquè en la professó de la *Bona Mort* sí que hi acostuma anar el «Sol y la Lluna».

A la sortida de sermó, davant d'una de les principals parroquies:

—¡Ha sentit el pare Rossich, quina prèdica més ensopida sobres la Passió?

—Y tal, home! No me'n parli... Allò no era la Passió de Jesucrist... Allò era una *passió de... són.*

Una conversió a l'inversa ha tingut lloc a Catania.

Un capellà que havia sigut un gran sacerdot tota la vida, al morir ha rebutjat els auxilis espirituals que un seu colega li oferia. No va voler confessar ni combregar.

Vetaquí un acte de sinceritat.

L'home devia pensar:

—Fins ara he fet la comedia pera viure. Just es que ara que'm moro'm posi be ab la consciencia.

Un predicador molt xerraire y que malparlava sempre dels avensats va anar un dia a casa d'un metge lliberal.

—Vostè no té res; no necessita sinó repòs —li deia aquet, després de polsarlo.

—Vol dir? Ja n'està ben segur? Miri'm la llengua!—repetia'l predicador, que's creia malalt de debò.

El doctor, tranquilisantlo:

—També... També ha de reposar, la llengua.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

1.ª XARADA I.—*Capitas.*

2.ª Id. II.—*Romanso.*

3.ª ANAGRAMA.—*Ramoneta-enamorat.*

4.ª TARGETA.—*L'amor veilla.*

CORRESPONDENCIA

Cavallers: R. R.: Creiem que lo més polític, lo més diplomàtic y lo més prudent, en els actuals instants, es deixarho correr y no parlarne més.—J. V. P.: Tot això, en deu ratlles y ab el *visto-bueno* del nostre corresponsal potser ens hauria tocat el cor.—J. S.: L'original de vostè està tan atapat d'incorreccions ortogràfiques que no s'arriba a entendre. Més clar y més concís, o sinó no farem fira.—E. V. (Ripoll): Ho sento molt, però si no es per mediació del corresponsal, no'ns convé.—Pescadó (a) Palafrugellenc: Sense una firma autèntica y no tractantse de cap cas de transcendència, lo més natural es que vagi a la panera.—Joan Mestres M.: Els jeroglífics, no; lo demés, sí.—M. O. (Ripoll): Lo més interessant es allò del p..., y ja veu que no fora gaire decent el parlarne.—Joan Antic Puquí: Me quedo ab una de les xarades. Ab aquella de la *Do-ro-te-a* no, que ja la coneixen fins els *guarda-passeios*.—Ramon Valls:

Al passarles pel garbell, ho he fet d'aquesta manera: la meitat van al cistell; la meitat a la cartera.

J. S.: Resulta inintel·ligible.—S. B.: No hi ha espai, y ho sento.—J. Malleu: Farem tots els possibles.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8. Tinta Ch. Lorilleux y C.ª